

Pleegzorg: ervaringen van ouders

- ouders hebben constant het gevoel zich te moeten bewijzen: er wordt vanuit de hulpverlening bijna steeds vertrokken vanuit een wantrouwen ten aanzien van ouders,
- ouders worden te weinig betrokken bij belangrijke beslissingen die worden genomen: bvb bij bezoekrecht, schoolkeuze, ...
- ouders vinden de relatie met de begeleider van pleegzorg belangrijk: nu zien ouders de begeleider te weinig waardoor het moeilijk is om een vertrouwensband op te bouwen,
- ouders van wie hun kind voor korte of lange tijd in een pleeggezin verblijven hebben veel pijn en verdriet en hebben een enorm gevoel van falen en schuldgevoelens. De hulpverlening staat daar te weinig bij stil. Er moet hier meer aandacht aan worden besteed,
- anderzijds zijn sommige ouders ook blij dat hun kind in een pleeggezin kan worden opgevangen, omdat het welzijn van hun kind voor hen het belangrijkste is. Toch blijven ook die ouders die zelf kiezen voor een pleegplaatsing met een gevoel van falen zitten. Kiezen voor pleegzorg is nooit een 'echte keuze' van ouders, het is hun verstand dat hen aangeeft die keuze te maken, maar het blijft even hartverscheurend,
- er is nog een groot taboe over pleegzorg; ouders krijgen heel veel negatieve reacties vanuit hun omgeving als hun kinderen in een pleeggezin verblijven, ouders krijgen dan direct de stempel een 'slechte' ouder te zijn,
- ouders hebben het gevoel dat de jeugdrechters niet naar hen luisteren en dat de jeugdrechters hen niet serieus nemen
- er is een groot gevoel van onmacht bij de ouders: niet gehoord worden door de hulpverlening en jeugdrechters. Het niet krijgen van een evenwaardige plaats in de hulpverlening van hun eigen kinderen.
- ouders wensen dat de hulpverlening eerlijk en open met hen communiceert. Ouders hebben meermaals de ervaring dat wat zij in vertrouwen zeggen tegen hen gebruikt wordt of soms anders verwoord wordt. Ouders wensen een evenwaardige bijdrage te kunnen leveren in de hulpverlening en in het verslag, maar blijven dikwijls met het gevoel zitten dat hun bijdrage weinig of niet serieus wordt genomen.
- ouders willen meer inspraak van bij de start van de hulpverlening; hun mening wordt zelden of nooit gevraagd,
- sommige ouders ervaren weinig respect van de pleegouders, er worden door de pleegouders soms beslissingen genomen achter de rug van de ouders. Andere pleegouders zijn dan heel open naar de ouders toe, door ze bijvoorbeeld mee te laten eten. De ouders zien hiervan wel de goede bedoelingen in, maar ook dit blijft moeilijk voor de ouder. De

ouders weet dan niet goed hoe ze zich moeten opstellen. Op zich is dat geen probleem, maar de hulpverlening moet hier wel aandacht voor blijven hebben en tijd maken om dit met ouders te bespreken.

- er zijn te weinig contacten tussen begeleiders en consulenten met de ouders. Hoe kan de hulpverlening dan beoordelen hoe het met de ouders gaat?

- het meenemen van een steunfiguur wordt niet steeds door de hulpverlening geapprecieerd; ouders krijgen dan te horen dat ze het niet alleen aankunnen

- ouders hebben het gevoel dat zij gemakkelijk een stempel krijgen , vb armoede, psychiatrische problematiek, verslavingsproblematiek, Het is bijna onmogelijk om van die stempel af te geraken wat jammer is want mensen kunnen echt wel groeien en evolueren.

- voor ouders is er een groot verschil of hun kind aan een voorziening of aan een pleeggezin wordt toevertrouwd. Een voorziening is voor hen een professionele omgeving terwijl een pleeggezin veel persoonlijker is. Als ouder is het moeilijker om als 'ouder' te worden blijven erkend als hun kind in een pleeggezin verblijft. Er zijn dan ook andere ouders bij betrokken. Bij een voorziening ligt dat minder gevoelig.

- ouders zouden graag meer betrokken worden bij de selectieprocedure van pleeggezinnen